Dosarul nr. 5r – 4104/2025
4-25092256-12-5r-30062025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

16 ianuarie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău (*sediul Buiucani*)
în componenţa:
Preşedintelui şedinţei, judecător Elena Costiuc,
grefierului Ivan Bulgac;
cu participarea: contestatarului Șeremet Vasile;
agentului constatator din cadrul Inspectoratului Național de Securitate publică, Direcția monitorizare și documentare trafic rutier,

Examinând în şedinţă publică contestaţia cet. Șeremet Vasile, ***** *a.n., IDNP* *****, *domiciliat în*****,* împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie seria/nr. DTC04 488576 din 03 iunie 2025, încheiat de Inspectoratului Național de Securitate publică, Direcția monitorizare și documentare trafic rutier, în baza art. 240 alin. (2) din Codul contravențional, cât și a deciziei de aplicare a sancțiunii contravenționale –

C O N S T A T Ă:

La 03 iunie 2025, agentul constatator din cadrul Inspectoratului Național de Securitate publică, Direcția

La rândul său, făptuitorul la 24 iunie 2025 a depus o contestație împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. DTC04 488576 din 03 iunie 2025, solicitând anularea procesului-verbal cu privire la contravenție și, respectiv, a deciziei de aplicare a sancțiunii contravenționale, cu încetarea procesului contravențional.

În motivarea contestației, autorul acesteia a indicat că, procesul-verbal cu privire la contravenție a fost încheiat în absența sa, astfel, lipsește semnătura unui martor, fapt ce se soldează cu nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenție contestat.

În ce privește fondul cauzei, Șeremet Vasile nu recunoaște vinovăția, deoarece nu se face trimitere la probe, că a fost comisă anume de ultim. Făcând referire la prevederile art. art. 441, 445, 443, 458, jurispprudența CEDO, a solicitat anularea procesului-verbal cu privire la contravenţie seria/nr. DTC04 488576 din 03 iunie 2025 și deciziei de sancționare, cu încetarea procesului contravențional, încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 10 000 lei.

Contestatarul în ședința de judecată a susținut pe deplin contestația înaintată, cu motivele de fapt și de drept invocate în aceasta, menționând suplimentar că, la volan nu el se afla, nefiind în oraș.

Agentul constatator în ședința de judecată a solicitat respingerea contestației, susținînd procesul-verbal cu privire la contravenție încheiat, menționând că de contestatar au fost ignorate prevederile art. 443[1] cod contravențional.

Audiind opinia părţilor şi examinând materialele dosarului contravenţional şi ale contestației raportate la temeiurile de drept material şi procesual care guvernează speţa dedusă judecăţii, instanţa de judecată consideră că procesul contravenţional urmează a fi încetat din considerentele expuse infra.

Instanţa de judecată stabileşte că, contestaţia este înaintată în termen de 15 zile de la data emiterii deciziei de sancţionare, iar în asemenea împrejurări prevederile art. 448 alin. (1) din Codul contravenţional fiind respectate pe deplin.

Pentru respectarea garanțiilor procedurale specifice în materie penală în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, printre care şi prezumţia de nevinovăţie, prevăzută de art. 6 § 2 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, instanţa de judecată verifică legalitatea şi temeinicia procesului-verbal cu privire la contravenţie.

Cu referire la legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenţie, analizând cuprinsul acestuia prin raportare la cerinţele prevăzute de lege sub sancţiunea nulităţii absolute și relative, instanţa constată că dispoziţiile legale în materie au fost respectate. Astfel, procesul-verbal cuprinde toate mențiunile prevăzute de art. art. 443, 445 din Codul contravenţional.

În ce privește stabilirea existenței faptei contravenționale, studiind materialele cauzei contravenţionale, instanţa de judecată ajunge la ferma convingere că învinuirea înaintată este una pur formală, se bazează pe presupuneri și nu corespunde circumstanțelor de fapt stabilite în cauză.

La examinarea cauzei contravenţionale, instanţa de judecată va ţine cont de rigorile art. 458 din Codul contravențional, care indică că „examinînd cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine, caracterul veridic al contravenţiei imputate, existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei, vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional, existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante, necesitatea sancţionării şi, după caz, caracterul sancţiunii contravenţionale, alte aspecte importante pentru soluţionarea justă a cauzei”.

Conform art. 375 din Codul contravențional: „(1) Persoana acuzată de săvîrşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atîta timp cît vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod. (2) Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăţia sa. (3) Concluziile despre vinovăţia persoanei în săvîrşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional”.

Reieșind din normele vizate, dar şi analizînd circumstanţele cauzei contravenţionale, instanţa de judecată remarcă faptul că agentul constatator nu a acumulat probe suficiente şi verosimile întru susținerea actului de sancționare.

După dispoziția art. 440 alin. (1) din Codul contravenţional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

În conformitate cu alin. (1) al art. 442 din Codul contravenţional, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi *se identifică făptuitorul*. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

Prioritar, instanţa de judecată reține că, potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție DTC04 488576 din 03 iunie 2025, întocmit de către agentul constatator din cadrul Secției monitorizare și documentare trafic rutier al Inspectoratului Național de Securitate Publică, la 03 iunie 2025, cet. Șeremet Vsile i-a fost incriminată comiterea contravenției prevăzute la art. 240 alin. (2) din Codul contravențional, pretins a fi comisă la data de 10 februarie 2025, ora 11 și 03 min., constatată prin intermediul mijloacelor video de supraveghere

în regim automatizat a circulației rutiere pe drumurile publice de către agentul constatator Maxim Efros, în timp ce, procesul-verbal cu privire la contravenţie, *de facto* a fost întocmit la o dată ulterioară și de către un alt agent constatator, cod 7179.

De menționat că, potrivit probelor anexate de către agentul constatator la procesul-verbal cu privire la contravenție, și anume a imaginilor foto, fapta a fost constatată cu ajutorul mijloacelor tehnice certificate ori al mijloacelor tehnice omologate şi verificate metrologic, astfel încât, agentul constatator urma să se conformeze prevederilor art. 443^1 alin. (1) din Codul contravențional, care prevede că, *în cazul autosesizării privind săvârşirea contravenţiilor prevăzute la art.236, 238 şi art.240 alin.(2), constatate cu mijloace tehnice certificate/omologate şi/sau cu mijloace de măsurare adecvate şi verificate metrologic sau etalonate în conformitate cu prevederile actelor normative ce funcţionează în regim automatizat, dacă agentul constatator este în imposibilitate de a determina identitatea conducătorului vehiculului, acesta expediază o solicitare la domiciliul (sediul) proprietarului sau al posesorului vehiculului privind depunerea declaraţiei cu privire la identitatea conducătorului vehiculului, cu informarea despre răspunderea contravenţională sau penală pe care o poartă în caz de necomunicare a informaţiei solicitate sau de comunicare a informaţiei false. Solicitarea este expediată prin poştă, cu scrisoare recomandată cu aviz de primire, sau prin alte mijloace care să asigure transmiterea solicitării şi confirmarea primirii acesteia.*

La caz, instanța de judecată reține că, agentul constatator și-a întemeiat învinuirea adusă pe prevederile art. 16^1 alin. (1) Cod Contravențional, potrivit căruia, *prin derogare de la prevederile art. 16, pentru contravenţiile constatate cu mijloace tehnice certificate/omologate şi/sau cu mijloace de măsurare adecvate şi verificate metrologic sau etalonate în conformitate cu prevederile actelor normative, persoana fizică sau juridică proprietar al vehiculului cu care s-a comis contravenţia este pasibilă de răspundere contravenţională sub formă de amendă dacă, în termen de 60 de zile lucrătoare, aceasta nu comunică în condiţiile art. 443^1 identitatea conducătorului vehiculului în momentul săvârşirii contravenţiei*.

Instanța de judecată constată existența la materialele cauzei a unei dovezi privind expedierea la domiciliul posesorului/proprietarului automobilului vizat, a unei citații/solicitări privind depunerea declarației cu privire la identitatea conducătorului auto de la data comiterii contravenției, întru identificarea făptuitorului până la întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție, așa după cum lipsește și dovada recepționării respectivului act de către făptuitor.

Cu referire la aceste circumstanțe, instanța reține că, obligativitatea legală de expediere de către autoritatea publică a solicitării la domiciliul (adresa juridică) proprietarului sau al posesorului vehiculului potrivit prevederilor art. 443^1 din Codul contravențional, este impusă de norma contravențională anume în scopul stabilirii identității făptuitorului, în sensul respectării principiului legalității în cadrul procesului contravențional și al efectuării unei anchete eficiente, or, pentru persoană este esențial să cunoască existența procesului şi actele de procedură întocmite, pentru a fi în măsură să-şi construiască apărarea şi să-şi consolideze poziția procesuală, mai ales atunci când citarea legală are drept obiectiv și identificarea persoanei vinovate de comiterea contravenției.

În aceeași ordine de idei, instanța apreciază ca fiind totuși dubioasă conjunctura identificării făptuitorului Șeremet Vasile, ca fiind persoana care la data de 10 februarie 2025, ora 11 și 03 min., ar fi condus automobilul de model ” *****”, cu numărul de înmatriculare ”*****”, întrucât, agentul constatator nu a prezentat nici o probă care să confirme faptul că, anume persoana în privința căreia a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție, *este cea care se afla la volanul automobilului în momentul comiterii faptei contravenționale*.

Prin urmare, în cazul de față, situația că agentul constatator nu a stabilit identitatea făptuitorului, în prezența doar a materialul probator administrat, nu este de natura sa răstoarne prezumția de nevinovăție a cet. Șeremet Vasile, iar probele incerte administrate pe această cauză nu sunt în măsura să convingă instanța de săvârșirea faptei anume de către persoana căreia i-a fost imputată.

În baza doar a imaginilor foto anexate la materialul contravențional, care reflectă un automobil de model ” *****”, cu numărul de înmatriculare ”*****”, care se deplasează la 10 februarie 2025, ora 11 și 03 min., pe sectorul de drum, mun. Chișinău, intersecția bd. Ștefan cel Mare și Sfânt -Ismail, instanța este în imposibilitate să stabilească în vreun mod cine anume se află la volanul automobilului și, respectiv, cine este autorul contravenției prevăzute la art. 240 alin. (2) din Codul contravențional în circumstanțele descrise de către agentul constatator în procesul-verbal cu privire la contravenție.

Or, la caz, atragerea la răspundere contravențională a cet. Șeremet Vasile a fost posibilă doar urmare a stabilirii conjuncturii că ultimul este proprietarul sau posesorul mijlocului de transport, și doar după ce, prin prisma obligațiilor de la art. 443^1 din Codul contravențional, ultimul, la solicitarea agentului constatator, în termen de 60 zile lucrătoare din data înmânării solicitării agentului constatator, este obligat să depună la autoritatea competentă din cadrul căreia face parte agentul constatator o declaraţie cu privire la identitatea conducătorului vehiculului în momentul săvârşirii contravenţiei constatate.

Într-o altă ordine de idei, instanța face trimitere și la prevederile alin. alin. (5) ale art. 443^1 din Codul contravențional, care prevăd procedura ulterioară expedierii solicitării privind depunerea declarației de către proprietar sau posesor cu referire la identitatea conducătorului auto. Astfel, legiuitorul a prevăzut că, în cazul în care, după expirarea termenului prevăzut la alin.(2), proprietarul sau posesorul vehiculului nu a comunicat identitatea conducătorului vehiculului cu care a fost săvârşită contravenţia, agentul constatator încheie în privinţa proprietarului sau posesorului vehiculului un proces-verbal cu privire la contravenţie, *cu aplicarea sancţiunii sub formă de amendă în condiţiile art.443 alin.(8).*

În această ordine de idei, instanța reține că, procesul-verbal de constatare şi sancţionare a contravenţiei este un act administrativ cu caracter individual şi se va bucura de prezumţia de veridicitate aplicabilă actelor administrative, <u>însă doar în măsura în care a fost întocmit legal.</u> După cum rezultă din analiza de mai sus, procesul-verbal a fost întocmit cu încălcarea dispozițiilor legale, astfel încât prezumția de veridicitate a consemnărilor făcute de către agentul constatator în cuprinsul acestuia referitoare la situaţia de fapt și la făptuitor au fost răsturnate prin însăși probele anexate la materialul contravențional, fapt care pune la îndoială corectitudinea acțiunilor agentului constatator la constatarea contravenției imputate.

Cu toate acestea, instanța de judecată denotă că, prevederile în cauză contravin prevederilor art. 7 din Constituția RM, *<u>Constituţia Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o lege şi nici un alt act juridic care contravine prevederilor Constituţiei nu are putere juridică</u>*.

Totodată, potrivit prevederilor art. 21 din Constituția RM, *<u>orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăţia sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanţiile necesare apărării sale</u>*.

Concomitent, în condițiile art. 8 alin. (1) din Constituția RM, *<u>Republica Moldova se obligă să respecte</u> Carta Organizaţiei Naţiunilor Unite şi <u>tratatele la care este parte</u>, să-şi bazeze relaţiile cu alte state pe principiile şi normele unanim recunoscute ale dreptului internaţional*.

Astfel, în condițiile normei art. 6 § 2 CEDO, *orice persoană acuzată de o infracţiune este prezumată nevinovată până ce vinovăţia sa va fi legal stabilită*.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 7 din Codul Contravențional al RM, *persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea normelor prezentului cod*.

Potrivit prevederilor art. 8 alin. (1), (2) din Codul Contravențional al RM, *persoana este supusă răspunderii contravenţionale numai pentru fapte săvârşite cu vinovăţie. Este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvârşit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională*.

Reieșind din cumulul normelor de drept enunțate supra, instanța de judecată apreciază că, prevederile normei art. 16^1 alin. (1) Cod Contravențional, pe care s-a bazat agentul constatator, chiar dacă este o normă mai nouă, evident contravine atât altor prevederi din Codul contravențional dar și prevederilor Constituției RM și CEDO, din care considerent va aplicat direct prevederile CEDO și cele din Constituția RM la adoptarea soluției pe marginea cauzei.

În conformitate cu prevederile art. 425 alin. (2) al Codului Contravenţional, în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, depoziţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

Din materialele cauzei instanţa de judecată reţine că, la caz nu există nici o probă ce ar dovedi vinovăția lui Eremia Silvia în comiterea contravenției incriminate.

Vis-a-vis de buletinul de verificare metrologică serie/nr. C0680183 din 02.12.2024 – instanța de judecată denotă că acest înscris confirmă prin sine funcționalitatea utilajului, dar nu confirmă existența faptei contravenționale anume de cet. Șeremet Vasile.

În asemenea condiții, stabilind neconformarea dispozițiilor imperative la efectuarea acțiunilor de constatare a contravențiilor cu ajutorul mijloacelor tehnice certificate ori al mijloacelor tehnice omologate şi verificate metrologic, instanța de judecată, este în imposibilitate de a stabili făptuitorul care la data de 10 februarie 2025, ora 11 și 03 min., a comis contravenția de la art. 240 alin. (2) din Codul contravențional.

Astfel, cu privire la contravenția a cărei săvârșire a fost incriminată făptuitorului, instanța a observat că, în cauză nu s-a făcut dovada veridicităţii situaţiei de fapt reţinute prin procesul – verbal contravenţional, constatată de agentul constatator, prin probe certe şi de netăgăduit, astfel încât în favoarea persoanei în privința căreia a fost întocmit procesul – verbal cu privire la contravenție acționează principiul *in dubio pro reo*. În lumina jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţa reţine că acesta este un principiu complementar prezumţiei de nevinovăţie. Înfăptuirea justiției cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilităţi, ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă. De altfel, potrivit art. 375 alin. (3) din Codul contravențional, toate dubiile care nu pot fi înlăturate în condițiile legii trebuie apreciate în favoarea persoanei învinuite.

De asemenea, CEDO, în speţa Luka contra României a evidenţiat că art. 6 implică faptul că deciziile instanţelor trebuie să precizeze în mod suficient motivele pe care se întemeiază, astfel încât să arate că părţile au fost ascultate şi să garanteze posibilitatea unui control public al administrării justiției. Altfel spus, art. 6 îi atribuie „*instanţei*” obligaţia de a efectua o examinare

efectivă a motivelor, argumentelor şi probelor părţilor, cu excepţia cazului în care se apreciază relevanţa acestora şi fără a fi înţeleasă ca implicând un răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk împotriva Ţărilor de Jos, citată anterior, p. 19-20, pct. 59 şi 61).* Curtea evidenţiază că trebuie să se ţină seama de relevanţa şi incidenţa argumentului sau motivului cu privire la care instanţa nu s-a pronunţat la încheierea cauzei *[Jahnke şi Lenoble împotriva Franţei (dec.),nr. 40490/98, CEDO 2001-IX; şi Dima împotriva României, 16 noiembrie 2006].*

Din aceste considerente, respectând principiul contradictorialităţii procesului contravenţional şi limitele judecării cauzei, cercetând şi apreciind probele prezentate în ședința de judecată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, conform propriei convingeri, formate în urma examinării probelor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, instanţa de judecată concluzionează că, acuzația făptuitorului de comitere a contravenției prevăzute de art. 240 alin. (2) din Codul contravențional, nu și-a găsit confirmare în ședința de judecată, cât și nu corespunde circumstanțelor faptice ale cauzei contravenționale.

După prevederile art. 441 alin. (1) lit. f) din Codul contravenţional, procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazul în care nu este identificat făptuitorul.

În încheiere, instanța de judecată determină că, în lipsa unor probe pertinente, concludente şi utile, cet. Șeremet Vasile nu poate fi găsit vinovat de săvârșirea contravenției imputate, din care considerente, cu referire la dispoziția art. 461 din Codul contravenţional, procesul contravenţional respectiv necesită a fi încetat, pe temeiurile prevăzute la art. 441 alin. (1) lit. f) din Codul contravenţional.

Călăuzindu-se de prevederile art. art. 36 alin. (2), 395, 400, 441 alin. (1) lit. f), 442 și art. art. 460 - 462 din Codul contravenţional, în numele Legii, instanţa de judecată –

Călăuzindu-se de prevederile art. 36 alin. (1), art. 395 alin. (1) pct. 2), alin. (1^1), art. 445 alin. (2), art. 448, art. art. 460 – 462 din Codul contravenţional, instanţa de judecată –

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se admite contestaţia lui Șeremet Vasile, ***** *a.n., IDNP* *****, *domiciliat în*****,* împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie seria/nr. DTC04 488576 din 03 iunie 2025, încheiat de Inspectoratului Național de Securitate publică, Direcția monitorizare și documentare trafic rutier, în baza art. 240 alin. (2) din Codul contravențional, cât și a deciziei de aplicare a sancțiunii contravenționale.

Se încetează procesul contravenţional pornit în privința cet. Șeremet Vasile, pentru săvârşirea faptei contravenționale prevăzută de art. 240 alin. (2) din Codul contravenţional, pe temeiurile prevăzute la art. 441 alin. (1) lit. f) din Codul contravenţional.

Hotărârea poate fi contestată cu recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (*sediul Buiucani*).

Preşedintele şedinţei,
Judecător, Elena Costiuc,